

vore Hensigter bort, bliver tilbage som det, vi ønsker gjort overfor den øjeblikkelige Krise, hvor det kan nytte, hvor det er anvendeligt, at gaa videre ad den samme Vej, som Regeringen Neergaard i sin Tid slog ind paa, nemlig Anvendelsen af specielle Krisetoldsatser i hvert enkelt Tilfælde. De Krisetoldsatser, som vi vil gaa med til, skal være midlertidige, gradvis aftagende, maa ske kun strækkende sig over et Tidsrum af et Aar eller to og samtidig ledsaget af Klausuler og Tilsigelser, der skal garantere mod Prisfordyrelse, mod Udnyttelse af disse Krisetoldsatser, og i øvrigt intet andet overfor selve Krisen, altsaa en nøjagtig Fortsættelse af den Begyndelse, man i sin Tid kunde konstatere under Regeringen Neergaard. Overfor det handelspolitiske Problem, der desværre stadig væk ligger for, anbefaler vi Indførelsen af Forhandlingstoldsatser, som man f. Eks. kender i Svejts, og som det er ganske nødvendigt at have i Lande, der ikke er udstyret med dobbelt Tarif eller saadan Toldtarif, at den specielt er indrettet paa handelspolitisk Forhandling.

Om disse Krisetoldsatser paa den ene Side og Forhandlingstoldsatser paa den anden, der intet har med Beskyttelse at gøre, er langt fra at svare til de Skræmmebilleder, der — ved en overordentlig lidt loyal Gengivelse — stilles op navnlig i Venstrepressen som Maal for det konservative Folkeparti i den indeværende Situation, om Krisetoldsatser, hvor vi altsaa kun vil benytte de gode Erfaringer, der er gjort under Venstregeringen, og det Grundlag, som er lagt af Venstregeringen, og som kun er blevet rost og godt omtalt altid, om disse Toldsatser siges det, at vi vil omgive Landet med en høj kinesisk Mur af toldpolitisk Karakter, og hvis Pressens Referater fra Landstingets Forhandlinger i Gaar ikke er forkerte, har ogsaa den højtærede Minister været inde paa, at han ikke vilde være med til at omgive Landet med en høj kinesisk Toldmur.

Jeg ved ikke, hvorfor man siger dette, for der er ingen fra konservativ Side, der forlanger en kinesisk Toldmur, og der er vel desværre ingen andre Partier her paa Rigsdagen, der overhovedet tør sige Told, end vi. Vi vil kun have disse enkelte specielle Krisetoldsatser med de Kauteler og Garantier, vi er villige til at forhandle om, idet vi absolut ikke tilsigter en Udnyttelse af Forbrugere, intet andet. Disse kinesiske Toldmure findes derfor kun i Fantasiens Verden, i den Verden, hvor man har Brug for Fantasier, selv om de ikke er godartede, for at hindre den Fremtrængen af Sandhe-

dens Erkendelse, som heldigvis er paa Vej, og som en Gang maa kunne forandre den fuldkomne uforstaaelige, uforsvarlige og enestaaende Mangel paa Bevægelighed, der karakteriserer det danske politiske Samfunds Opfattelse af økonomisk Politik og økonomiske Problemer.

Overfor de handelspolitiske Toldsatser, altsaa rene Forhandlingssatser, som er vort andet Maal, har man startet et andet Felt-raab. Der gik det ikke med de kinesiske Toldmure, der skulde være noget, der slog endnu stærkere, og saa startede man Raabet Tolddiktatur. Nu skal man være lidt forsigtig med at snakke om Tolddiktatur herhjemme, for hvis der er noget Land, der stønner og sukker under Tolddiktatur, er det i Sandhed Danmark, baade Byerne og Landet. Det er Udlandets Tolddiktatur, vi møder overalt, det er Udlandets Tolddiktatur, vi ærbødigt gaar paa Næsen for, ganske vist knurrende og mukkende noget, krummende os under Smerterne, men dog uden at tage os sammen til blot at forsøge at møde Ubehagelighederne udefra med samme Mønt. Dette Udlandets Tolddiktatur, der jo, som alle ærede Medlemmer vil vide, i den senere Tid har ramt ogsaa Landbrugets Eksport saa føleligt og forstærket Deflationskrisen saa meget for dette Erhverv, det er dette Diktatur, vi gerne skulde kunne hæve eller i hvert Fald lette, saaledes at dets Tryk paa Erhvervslivet, navnlig paa Eksporten, blev mindre, til Gavn for de danske Erhverv.

Jeg indrømmer altsaa, at der findes et Tolddiktatur i dansk Økonomi, men det er det, som kommer udefra. Det er ikke et Tolddiktatur indefra, og det er navnlig ikke det, som indeholdes i de Forslag, der er fremsat i Landstinget af det konservative Mindretal. Heri staar saa tydeligt, som det overhovedet kan staa paa Tryk, at Finansministeren kun kan gøre Brug af den Bemyndigelse, der tillægges ham, med Godkendelse af et efter Grundlovens § 45 nedsat Udvalg. Meningen er kun, at Regeringen med Tilslutning af den ansvarlige Lovgivningsmagt har Anledning til rent taktisk at bevæge sig paa de operative Linier, der nu en Gang udkræves i de handelspolitiske Forhandlinger. Det kan ikke skjules, at i den nuværende Situation overfor Tyskland faar man et levende Indtryk — et Indtryk, som heller ikke benægtes fra Regeringens Side — af, at vi egentlig paa Forhaand er henvist til at vente paa, at andre Magter, der er bedre forhandlingsmæssigt udstyrede, faar Resultaterne i deres Forhandlinger med Tyskland, saaledes at vi senere hen faar de Re-